

update

NIEUWS
OLV ZIEKENHUIS
juni 2020

Update verschijnt vier keer per jaar | Jg. 5 nr. 27 | april, mei, juni 2020

CORONASPECIAL

CRISCOÖRDINATOR FRANK STAELENS

“SAMEN BIEDEN WE DE CRISIS HET HOOFD”

MEDEWERKER MYRIAM LANNOY ZAG BROER JAN MET CORONA
OP INTENSIEVE ZORG

**“IK WAS BANG, AL WIST IK DAT MIJN BROER IN EEN STERK
TEAM TERECHTKWAM”**

TEAMWERK VAN DE BOVENSTE PLANK

**ARTSEN, VERPLEEGKUNDIGEN EN MEDEWERKERS
GETUIGEN OVER CORONA-ERVARINGEN**

olv
Top in Zorg.

Vernieuwingsoperatie op koers

De vernieuwingsoperatie in Campus Assé schiet goed op. Recent werd een **nieuwe revalidatiezaal** in gebruik genomen en werden de **dagkliniek** en de **psychiatrische afdeling** vernieuwd.

De nieuwe revalidatiezaal dient voor fysiotherapie en cardiovalidatie. De zaal bevindt zich waar vroeger de cafetaria was.

Het dagziekenhuis op de eerste verdieping kreeg een grondige make-over. Naast de klassieke één- en tweepersoonskamers, is er een open lounge waar patiënten na een ingreep of behandeling in comfortabele zetels even kunnen rusten voor ze naar huis terugkeren. Er zijn twee behandelruimtes: voor pijntherapie en voor kleine ingrepen. Vlakbij liggen het dagziekenhuis en de consultaties gastro-endoscopie.

De vernieuwde afdeling psychiatrie ligt gelijkvloers en ademt een huiselijke atmosfeer.

Vanaf oktober gaat de volgende fase van de vernieuwingsoperatie in Campus Assé van start. Dan wordt een verpleegafdeling gerenoveerd en er komt ook een nieuwe sacrale ruimte.

04

Medische taskforce

Dr. Kristien Van Vaerenbergh is ziekenhuishygiënist en maakt deel uit van de medische taskforce die de coronacrisis in het OLV Ziekenhuis in goede banen leidt.

Altijd paraat

Het OLV Ziekenhuis heeft de coronacrisis goed doorstaan. Het ziekenhuis is ook degelijk voorbereid op een eventuele tweede golf deze zomer of in het najaar.

06

Niemand onberoerd

Er waren heel moeilijke, maar tegelijk ook heel mooie en intense momenten. Zo blijkt uit getuigenissen uit de eerste hand.

05

Wachten op vaccin

Er wordt naarstig gewerkt aan een geneesmiddel en een vaccin tegen covid-19. Ondertussen is het roeien met de riemen die we hebben. Ook op de apotheek.

08

Nieuwe aanstellingen voor hoofdarts en algemeen directeur

Peter Verhulst

Op 26 september 2019 stelde de Raad van Bestuur de heer Peter Verhulst aan als Algemeen Directeur van het OLV Ziekenhuis VZW. **Peter Verhulst** is sinds 1 juni 2020 actief in ons ziekenhuis als algemeen directeur.

Dr. Bart Van Daele heeft aanvaard om in de loop van de volgende maanden in samenwerking met de hoofdarts een medisch beleidsplan uit te werken in het kader van de samenwerking met het Algemeen Stedelijk Ziekenhuis Aalst en het ziekenhuisnetwerk.

Wim Jorissen

Dokter **Wim Jorissen** is door de raad van bestuur van het Onze-Lieve-Vrouwziekenhuis (Aalst-Asse-Ninove) aangesteld tot hoofdarts en medisch directeur met ingang van 1 februari 2020.

Dr. Jorissen volgt hiermee dokter Eric Wyffels op die midden november 2019 zijn mandaat als hoofdarts en medisch directeur ter beschikking stelde om zich verder toe te leggen op zijn klinische taken als cardioloog en diensthoofd cardiologie binnen het ziekenhuis.

Redactieraad

Greet De Winne, Karla Lefever, dr. Peter Meeus, Nele Palsterman, Laura Temmerman, dr. Guy Van Camp, Chris Van Raemdonck

Teksten

Zorgcommunicatie.be

Fotografie

Peter De Schryver

Vormgeving

dotplus

Verantwoordelijke uitgever

dhr. Peter Verhulst

vzw OLV Ziekenhuis

Campus Aalst

Moorselbaan 164, 9300 Aalst

T +32 (0)53 72 41 11

F +32 (0)53 72 45 86

www.olvz.be

Campus Asse

Bloklaan 5, 1730 Asse

T +32 (0)2 300 61 11

F +32 (0)2 300 63 00

Campus Ninove

Biezenstraat 2, 9400 Ninove

T +32 (0)54 31 21 11

F +32 (0)54 31 21 21

 [www.facebook.com/OLV Ziekenhuis Aalst Asse Ninove](https://www.facebook.com/OLVZiekenhuisAalstAsseNinove)

09

Ongelooflijk trots

"Ik wist dat we een keigoed team hadden, maar de samenhorigheid van de voorbije weken was onbeschrijfelijk," zegt hoofdverpleegkundige Katia Ghijsels.

Artsen getuigen

"Ik ben fier op het ziekenhuis dat alles uitstekend georganiseerd heeft met aandacht voor topzorg, voor een maximale betrokkenheid van de familie én voor de veiligheid van het personeel!"

10

12

Dank u wel!

Heel veel patiënten, buurtbewoners en stadsgenoten staken de zorgmedewerkers en de artsen de voorbije maanden een hart onder de riem. Dank u wel daarvoor!

“Samen bieden we de crisis het hoofd”

Het OLV Ziekenhuis herneemt geleidelijk aan zijn normale activiteiten. De voorbije maanden waren hectisch en zwaar, ook op menselijk vlak. Samen met crisiscoördinator en directeur Processen en Kwaliteit Frank Staelens blikken we terug én vooruit. Want ook het najaar wordt vandaag al volop voorbereid.

“Het was ongelooflijk hectisch,” zegt Frank Staelens. “We speelden heel kort op de bal. We waren gelukkig goed voorbereid. Ons noodplan, met onder meer ook afspraken over wat te doen bij een uitbraak van een infectieziekte, bood een stevige basis. Alle artsen en medewerkers hebben zich in een mum van tijd aan de noodsituatie aangepast. We hebben ons in recordtempo helemaal gereorganiseerd als covid-19-ziekenhuis. Opvallend is trouwens het uiterst lage ziektepercentage tijdens de crisisperiode: iedereen stond klaar om te helpen, honderd procent geëngageerd. Over alle disciplines en functies heen is er enorm goed samengewerkt.”

Allen samen

“Om alles te stroomlijnen, hadden we een crisiscel en drie werkgroepen of taskforces: een voor het medische, een voor de zorg en een voor het beschermingsmateriaal. We stemden voortdurend af. Doorgaans duurt een noodsituatie enkele dagen of een week. Deze keer duurt de crisis al enkele maanden en nog mogen we niet achteroverleunen. Het is bovendien een lastige crisis. We zien mensen sterven in moeilijke omstandigheden. Dat is zwaar om te dragen en het verhoogt de stress bij medewerkers en artsen. Ons team van psychologen en de dienst Patiëntenbegeleiding stonden altijd klaar voor psychosociale ondersteuning. Zo droeg elke medewerker zijn steentje bij aan het geheel. **Ook de collega’s van de schoonmaak, de distributie, de keuken... noem maar op.** Samen hebben we de crisis het hoofd geboden.”

“Het moeilijkste was niet het begin van de crisis, maar de heropstart, waar we nu mee bezig zijn. De gewone werking van het ziekenhuis lag helemaal stil. Niet-dringende consultaties

en ingrepen zijn wekenlang uitgesteld. Stap voor stap kunnen we alle diensten heropenen. We laten mondjesmaat weer bezoekers toe. Tegelijk moeten we erover waken dat alles veilig blijft. Vergeet niet dat er nog altijd besmettingen zijn in ons land. Het is moeilijk om de juiste keuzes te maken. De medische taskforce buigt zich hiervoor en volgt de situatie op de voet.”

Goed voorbereid

“We zijn voorbereid op het najaar. Sowieso houden we altijd acht bedden op de dienst Intensieve zorg én een gewone verblijfsafdeling van dertig bedden vrij voor covidpatiënten. Als het nodig is, kunnen we die capaciteit op 24 uur verdubbelen. Dat betekent dat we ook in het najaar nog niet honderd procent naar de ‘normale situatie’ terugkeren. Allicht zullen we in september-oktober op zeventig procent capaciteit werken. Daarna kunnen we geleidelijk verder stijgen, als er tenminste geen tweede coronagolf komt.”

“Nu is het dringend nodig om de medewerkers en artsen even op adem te laten komen. Fysisch is iedereen oké, maar psychisch begint het te wegen. Gelukkig hebben we ook ervaren hoe sterk we staan als we samenwerken. Open communicatie en vertrouwen in elkaar zijn zo belangrijk. We weten dat we op elkaar kunnen rekenen. Ik wil iedereen danken daarvoor. Samenwerken, het is de enige manier.”

Frank Staelens: “Open communicatie en vertrouwen in elkaar zijn zo belangrijk. We weten dat we op elkaar kunnen rekenen.”

“Iedereen heeft zich tot het uiterste ingespannen”

Dr. Kristien Van Vaerenbergh: “Ik denk dat we tevreden en trots mogen zijn op hoe we de coronacrisis aangepakt hebben in het OLV Ziekenhuis.”

Dr. Kristien Van Vaerenbergh is ziekenhuishygiënist en maakt in die hoedanigheid deel uit van de medische taskforce die de coronacrisis in het OLV Ziekenhuis in goede banen leidt. “Ik vrees dat we nog een tijdje ons mondkapje zullen moeten dragen,” zegt ze.

“Als verantwoordelijke voor infectiepreventie zie ik erop toe dat patiënten, artsen en medewerkers afdoende beschermd worden tegen zorginfecties. Over die bescherming was er in het begin van de crisis heel wat te doen. Ons land bleek over onvoldoende mondkapjes te beschikken en ook ander beschermingsmateriaal was schaars. De hele wereld was op dat moment op zoek naar dezelfde materialen! Bij medewerkers in de frontlinie zat de schrik erin. We zijn het gewoon om onszelf en patiënten te beschermen tegen infecties via druppels of contact, maar de tv-beelden die ons bereikten uit Italiaanse ziekenhuizen waren schrikwekkend. Zulke situaties wilden we te allen prijze vermijden. We zijn daarin geslaagd. Het besmettingspercentage onder onze artsen en medewerkers bleef laag. Dat is een geruststelling.”

“De medische taskforce werkte heel intensief. We kwamen tot voor kort elke dag bijeen, ook in het weekend, om de situatie te bespreken en om beslissingen te nemen. We ontvangen informatie en richtlijnen van de overheid, die

we dan vertaalden naar ons ziekenhuis. Zeker die eerste weken moest alles wijken voor covid-19. Niemand wist waarheen deze crisis ons zou leiden. Uiteindelijk hebben we de situatie altijd onder controle gehad. We hebben altijd een buffer gehouden om nieuwe patiënten op te vangen, al hebben we creatief moeten zijn. Het is niet vanzelf gegaan: iedereen heeft zich tot het uiterste ingespannen om extra capaciteit te creëren.”

Nooit meegemaakt

“Ik heb zo’n situatie nooit eerder meegemaakt. Toch kwam het niet helemaal onverwacht. We weten dat virussen zware schade kunnen aanrichten. We weten wat ons dan te doen staat, we hebben een noodplan en we oefenen daarop. Maar een dergelijke epidemie hebben we nooit meegemaakt. Het was een enorme uitdaging. De artsen en alle medewerkers in alle functies hebben moeite noch krachten gespaard om dit aan te kunnen. Het was voor iedereen zowel fysiek als mentaal een beproeving.”

“In het laboratorium is het nog altijd druk met de vele coronatesten en de organisatie van infectiepreventie. We maken ons klaar voor het ‘nieuwe normaal’. We moeten onze patiënten, medewerkers en artsen maximaal beschermen en tegelijk de best mogelijke zorgen verlenen. Dat is een evenwicht dat we blijven nastreven. We kunnen de maatregelen niet zomaar versoepelen. Ik vrees dat we nog een tijdje ons mondkapje zullen moeten dragen.”

“Ik denk dat we tevreden en trots mogen zijn op hoe we de coronacrisis aangepakt hebben in het OLV Ziekenhuis. De medische taskforce was erg goed gecoördineerd en verliep constructief, met inbreng van diverse deskundigen en rekening houdend met uiteenlopende perspectieven. Natuurlijk was het soms spannend en zenuwlopend. Dat is eigen aan een crisis. Maar we zijn altijd vooruitziend geweest en we hebben correct gecommuniceerd. Op die manier hebben we onze artsen en medewerkers mee verantwoordelijk gemaakt voor het goede verloop. En die verantwoordelijkheid heeft iedereen ten volle opgenomen!”

“Niemand bleef hier onberoerd bij”

Bert Vandenborne is verpleegkundig coördinator van het Palliatief Support Team. Hij herinnert zich niet alleen de moeilijke momenten, maar vooral ook de intens mooie ogenblikken.

“Het was een zeer intense periode. We hebben met alle psychosociale medewerkers de krachten gebundeld en afspraken gemaakt. De collega's van de sociale dienst ontfermden zich over de niet-covidafdelingen. De oncopychologen zetten zich in op de dienst Intensieve zorg. En met het Palliatief Support Team stonden we de patiënten op de covidafdelingen bij en coördineerden we het geheel. Het was bij momenten zeer emotioneel.”

“Vandaag overheerst het gevoel: we hebben het gehaald. Dankzij de enorme solidariteit onder alle medewerkers en artsen. Samen zijn we ervoor gegaan. Iedereen droeg blauwe beschermingspakken en veiligheidsmaskers. We herkenden elkaar nauwelijks. Op een

bepaalde manier zorgde dat voor nog meer verbondenheid, nog meer kracht.”

Intieme momenten

“Artsen zijn ingesteld op het genezen van mensen. Onze taak met het Palliatief Support Team is om mensen bij te staan als geen genezing meer mogelijk is. Dat is een ander perspectief. We proberen mensen op het einde rust, vertrouwen en een menswaardig afscheid te geven. De familie speelt hierbij een belangrijke rol. Nu was dat fysiek niet mogelijk. Maar we lieten de mensen Skypen: de patiënt met meerdere familieleden, ... het zijn kleine vormen van contact, maar ze betekenen ontzettend veel op die momenten. Omdat wij als vertrouwenspersoon aanwezig waren en de contacten faciliteerden, groeide er een sterke band met de patiënten en met hun thuisfront. Het is bijzonder en zelfs heel intiem als de familie via Skype afscheid neemt van een geliefde. Je wordt daar heel stil van.”

Bert Vandenborne

“Het klinkt misschien vreemd, maar we hebben naast droevige ook zeer mooie momenten beleefd. Een vrouw lag op sterven en kon meestal nauwelijks nog reageren. Tijdens een Skypecontact met familieleden had die mevrouw een heldere periode. Haar kleinzoon merkte het en zei: ‘Grootmoeder, ik ben heel blij jou als eerste te mogen vertellen dat er een achterkleinkind op komst is.’ Waarop die mevrouw haar duim omhoogstak. Het was voor de hele familie, en voor mij, een magisch moment. Dat laat niemand onberoerd.”

“Beeldbellen kan nooit het fysieke contact vervangen. Maar we roeiden met de riemen die we hadden. We hebben veel mensen bijgestaan en samen met de familie hebben we dat op de best mogelijk manier en in alle waardigheid gedaan.”

“Als er een tweede piek komt, sta ik klaar”

Tijdens de coronacrisis was het OLV Ziekenhuis helemaal anders georganiseerd. Er werden afdelingen vrijgemaakt voor covidpatiënten, terwijl niet-dringende behandelingen en ingrepen uitgesteld werden. Artsen, verpleegkundigen en andere medewerkers namen nieuwe rollen op zich. Zo ook verpleegkundige Kristof De Maeseneer, die zeven weken lang op een covidafdeling werkte.

“Toen mijn hoofdverpleegkundige van de afdeling hartziekten een e-mail stuurde met de vraag wie zich wou laten opleiden om ingezet te worden op een covidafdeling, heb ik geen moment getwijfeld. Ik ben een gezonde twintiger en ik had niet veel schrik. Bovendien ben ik altijd wel te vinden voor een uitdaging. Ik wou dit meemaken.”

Als een astronaut

“Het werk op de covidafdeling was niet zo anders dan op een gewone afdeling. Het grote verschil is dat je er als een astronaut bij loopt! Het beschermingspak beperkt je bewegingsvrijheid. Het is vermoeiend om zo te werken. Beeld je maar eens hoe je iemand bloed afneemt of een wonde verzorgt als je helemaal ingepakt zit!”

“Los daarvan viel het best mee. Veel patiënten konden na een tijdje het ziekenhuis verlaten. Enkelen moesten later wel nog naar de dienst Intensieve zorg.”

“Er was een grote collegialiteit op de afdeling. Hoe moeilijk het ook was, geregeld konden we ook lachen, samen met de patiënten. Dat lucht op voor iedereen.”

Kristof De Maeseneer

“Eerlijk toegegeven: in het begin dacht ik ook over covid-19 als een zware verkoudheid. Vandaag weet ik beter. Ook in het OLV Ziekenhuis zijn mensen overleden. Zonder dat er een familielid fysiek aanwezig kon zijn. Dat is zwaar.”

“Als er dit najaar een tweede piek komt, dan sta ik weer klaar. Het is oncomfortabel werken en dat masker doet na uren werken echt pijn aan je gezicht, maar dat heb ik ervoor over. Weet je, we vinden in onze westerse wereld veel dingen vanzelfsprekend. Deze crisis zet alles weer op scherp. Ook ik apprecieer nu weer meer de dingen die er echt toe doen.”

“Ik wist dat mijn broer in een sterk team terecht kwam”

Myriam Lannoy werkt al tien jaar op het secretariaat van de dienst Intensieve zorg (IZ) in het OLV Ziekenhuis. Toen haar broer Jan als allereerste covidpatiënt op IZ werd opgenomen, sloeg de schrik haar om het hart. Toch had ze alle vertrouwen in haar collega's.

“Ik ken mijn collega's, de artsen en het ganse team op de dienst Intensieve zorg. Ik weet hoe ze werken. Ik ken hun gedrevenheid. Toen mijn broer Jan met covid-19 werd opgenomen, wist ik dat hij in een fantastisch team verzorgd zou worden.”

“Toch ben ik bang geweest. Heel bang. Je weet niet wat er komt. Mijn broer lag vlakbij mijn werkplaats, maar ik kon niet bij hem. Voor iedereen golden strenge voorzorgsmaatregelen en ik zou geen uitzondering gewild hebben. Ik was heel blij dat ik voortdurend op de hoogte werd gehouden door de artsen en de verpleegkundigen.”

“Vandaag maakt Jan het beter. Hij is terecht trots dat hij alweer zeven kilometer kan wandelen.”

Niet opnieuw!

“In normale omstandigheden ontvang ik op de dienst Intensieve zorg familieleden die patiënten bezoeken. Tijdens de coronacrisis kon dat niet. Elke familie kreeg wel het telefoonnummer van een verpleegkundige, bij wie ze altijd terechtkonden voor informatie. Er werd ook met tablets gewerkt om te videochatten. Zo namen we de grootste ongerustheid bij de mensen weg.”

“Op dit ogenblik is de situatie op IZ stabiel. Al houdt iedereen zijn hart vast. Niemand wil dit nog eens meemaken! We weten dat een tweede golf mogelijk is en we zijn erop voorbereid, maar we moeten er alles aan doen om een herhaling te voorkomen.”

“Toch probeer ik iets positiefs uit deze periode te leren. De samenhang in het team was fantastisch. Ook privé kom je weer dicht bij de kern van wat écht belangrijk is in je leven: je familie, je ouders, je kinderen... Uiteindelijk vind je daar je grootste geluk.”

Jan en Myriam Lannoy: “Iedereen houdt zijn hart vast. Niemand wil dit nog eens meemaken.”

Jan Lannoy

“Ik ben blij dat ik nog leef”

Jan Lannoy: “Het begon met een droge hoest. De huisarts vermoedde griep. In het weekend werd ik plots kortademig. Mijn vrouw bracht me naar de spoed, waar ik getest werd: covid-19. Ik werd in coma gebracht en tien dagen aan de beademingsmachine gehouden. Toen ik wakker werd, voelde ik me totaal verzwakt. Ik kon niet eens praten. Ik voelde me machteloos. Na de coma bleef ik nog vier dagen op de dienst Intensieve zorg.”

“Ik was de eerste covidpatiënt in het ziekenhuis. Na enkele dagen op de covidafdeling mocht ik al naar huis om verder te herstellen. Ik kon nauwelijks de trap op. Ik had platte rust nodig, maar wou ook snel revalideren. De huisarts schreef me kinesitherapie voor en ik wandelde: eerst 400 meter en stukje bij beetje verder. Deze week wandelde ik tien kilometer. Met de kinesitherapie liep het minder goed.

Mijn borstspieren waren zo zwak, dat ik een gekneusde rib opliep. Twee keer per week kom ik revalideren op de afdeling Longziekten.”

“Mijn vrouw heeft ook covid-19 gehad, maar in lichtere mate. Weet je waar ik het meest nood aan had toen ik van het ziekenhuis terug thuis kwam? Mijn vrouw eens goed vastpakken! Ik ben 54 jaar, ben nooit eerder echt ziek geweest. Ik werkte zeven dagen op zeven als zelfstandige. Ik heb de jongste weken veel nagedacht. Ik ga het anders aanpakken. Meer genieten. Het wandelen schenkt me veel voldoening en mijn lichaam heeft er deugd van. De longarts volgt me verder op. Ik heb blijvende schade aan mijn longen. Maar ik ben blij dat ik nog leef. Dankzij mijn vrouw die me tijdig naar de spoedgevallendienst bracht. En dankzij de goede zorgen in het ziekenhuis, natuurlijk.”

“We zijn heel creatief geweest, met dank aan Stokerij Rubbens”

Er wordt nog naarstig gewerkt aan een geneesmiddel en een vaccin tegen covid-19. Ondertussen is het roeien met de riemen die we hebben. Ook in de ziekenhuisapothek. Diensthoofd Kathy Van Hecke blikt terug op een bijzonder hectisch voorjaar.

“Intern hebben we meteen onze werking bijgesteld,” vertelt Kathy. “In normale omstandigheden werken we vrij dicht op elkaar, wat nu natuurlijk niet meer kon. We hebben de uurroosters en de circulatie aangepast, zodat we de richtlijnen van social distancing konden respecteren. We moesten veilig kunnen werken, want we hadden echt wel iedereen nodig.”

“Eind januari toen we over het virus in China hoorden, ging er al een alarmbelletje rinkelen. We hebben toen uit voorzorg een extra voorraad ingeslagen van een aantal cruciale geneesmiddelen, waaronder spierverslappers, antibiotica en anesthetica (verdovende middelen). Dat is een geluk geweest, want korte tijd later was iedereen wereldwijd op zoek naar deze geneesmiddelen. Wij hadden een kleine buffer.”

Spannend

“Toch bleef het ook hier spannend. Leveranciers konden de vraag niet aan, omdat de logistieke keten verstoord was. Ook veel productielijnen lagen stil. Sommige landen sloten hun grenzen. Er dreigden tekorten. De overheid heeft dan een werkgroep opgericht met de ziekenhuisapothekers. We werkten heel goed samen.”

“Zo ging de overheid zelf mee de markt verkennen om geneesmiddelen in grote hoeveelheden op te kopen. Niet alleen in Europa, maar over de hele wereld. Die medicatie stelde de overheid gratis ter beschikking van de ziekenhuizen. Het waren niet altijd de producten die wij goed kennen, waardoor we extra waakzaam moesten zijn.”

“Een tweede goede maatregel was een centrale distributie. Alle bestellingen van zieken-

Kathy Van Hecke

huizen moesten het fiat krijgen van de overheid, vooraleer een firma kon leveren. Door dat centraal op te volgen, zorgde de overheid voor een billijke verdeling, afhankelijk van de noden. De ziekenhuizen hoefden zo niet tegen elkaar op te concurreren om toch maar zoveel mogelijk medicatie binnen te halen. Iedereen kreeg wat hij nodig had.”

“De overheid organiseerde ook een helpdesk waar de ziekenhuizen dag en nacht terecht konden met dringende vragen. Als een voorraad in het ene ziekenhuize uitgeput dreigde te geraken, dan ging de overheid op zoek naar een ziekenhuis dat nog een overschot had. Voortdurend werd er gemonitord.”

“Het is allemaal goed gelopen. Ik ben blij dat we alert zijn geweest, dat de ziekenhuizen

solidair hebben samengewerkt en dat de overheid de coördinatie op zich nam. Toch ben ik ook bezorgd voor de toekomst. Het zal een tijdje duren voor de productie en de logistiek voor geneesmiddelen helemaal hersteld is. Niet alleen bij ons, maar wereldwijd. Stel dat er een tweede golf komt, dan zou ons dat wel eens parten kunnen spelen. Want het is echt niet vanzelf gegaan. We moesten heel creatief zijn. Toen we drie tot vier keer meer ontsmettingsmiddelen nodig hadden dan gewoonlijk, kon onze leverancier niet volgen. We hebben toen alcohol kunnen ophalen bij Stokerij Rubbens en we hebben die zelf verwerkt tot handalcohol. Zo hebben we altijd wel oplossingen gevonden, maar er was soms een krachttoer voor nodig. Duimen maar dat het najaar rustig en gezond blijft!”

“Ik ben ongelooflijk trots op ons team”

Samen met haar collega-hoofdverpleegkundige Kathy De Neef leidt Katia Ghijsels de hemodialyseafdelingen in campus Aalst en campus Ninove. Ook daar liet de coronacrisis zich voelen. “Ik wist dat we een keigoed team hadden, maar de saamenhorigheid van de voorbije weken was onbeschrijfelijk.”

Patiënten van wie de nieren niet meer werken, moeten drie keer per week naar de hemodialyseafdeling om hun bloed te laten zuiveren. Elke sessie duurt vier uur. “Je kan wel eens één dag opschuiven als dat nodig is, maar het is géén optie om de dialyse enkele dagen stop te zetten, laat staan enkele weken. Dat zou geen patiënt overleven.”

“We zijn dan ook heel vroeg over een noodplan beginnen nadenken. Twee weken vóór de algemene ziekenhuismaatregelen, hadden we onze organisatie al bijgestuurd. Voor een patiënt de afdeling binnen mocht, namen we zijn temperatuur en moest hij een masker aandoen. De patiënten komen immers van overal: ze maken deel uit van een gezin of ze leven in een woonzorgcentrum. Ze komen onvermijdelijk met andere mensen in contact. We wilden het risico tot een minimum beperken.”

Plan B

“Eind maart konden we alle patiënten testen. Vijf besmettingen kwamen aan het licht. Dat viel al bij al mee, op 160 dialysepatiënten. Eerst was het plan om de covidpatiënten op een covidafdeling op te nemen en daar te dialyseren, maar daar was het al behoorlijk druk. Dan zijn we maar overgeschakeld op plan B: we maakten de dialyseafdeling in Ninove helemaal vrij en dialyseerden daar uitsluitend de patiënten met covid-19. Noem het een soort van quarantaine-afdeling, ook al konden deze patiënten na elke dialysesessie terug naar de thuisituatie. De niet-besmette patiënten die gewoonlijk naar Ninove kwamen, moesten al die tijd naar de hemodialyseafdeling in Aalst uitwijken. Organisatorisch was dat een hele klus, want we regelen ook het taxivervoer van de patiënten, we voorzien maaltijden enzovoort.”

“Op de covid-dialyseafdeling in Ninove werkten we in vol ornaat met beschermingskledij. Dat was niet gemakkelijk. Maar uiteindelijk was de werkdruk in Aalst vele keren groter. Ook op de dienst Intensieve zorg lagen covidpatiënten die hemodialyse nodig hadden. We organiseerden extra shiften overdag, 's avonds en zelfs 's nachts. Onze medewerkers konden zich vrijwillig opgeven voor avond- en nachtwerk en er waren altijd voldoende kandidaten. Het was nochtans geen pretje. Een avond- en een nachtshift duurde zes uur zonder onderbreking: in beschermingskledij en zonder mogelijkheid om te eten, te drinken of te plassen. Ik heb het zelf drie weken gedaan in Ninove. Geloof me, er zijn leukere dingen. Maar we hebben het gewoon gedaan, met het hele team. Dat zit in ons.”

Trots

“Ik ben ongelooflijk trots op ons team. Vooral op de jongere collega's die zich getoond hebben en die dat schitterend gedaan hebben. Ook op de meer ervaren collega's konden we altijd rekenen. Velen hebben overuren gemaakt. Psychologisch was het ook niet altijd gemakkelijk. We hebben wel steeds

voldoende ruimte voorzien om iedereen te laten ventileren en om bij te praten.”

“Vandaag werken we weer min of meer volgens het normale schema, ook al houden we de afdeling op campus Ninove voorlopig vrij voor eventuele nieuwe besmettingen. We zijn blij en opgelucht dat we geen enkele dialysepatiënt aan covid-19 zijn verloren. Er zijn na die vijf eerste besmettingen geen bijkomende besmettingen gevolgd. Iedereen heeft zijn uiterste best gedaan.”

“Toch zet covid-19 een domper op het jaar. In september hadden we voor de dialysepatiënten een reis naar Griekenland georganiseerd. Die hebben we moeten annuleren. Ook het jaarlijkse feest slaan we over. We proberen de mooie momenten te onthouden. Als mensen hun waardering tonen, met een kleine traktaatje of een applausje, dan doet dat toch iets met ons. Als ik na een lange shift in Ninove naar huis reed en een spandoek zag hangen om ons te steunen, dan voelde ik me toch wel geëmotioneerd. Maar vooral de saamenhorigheid en de collegialiteit in ons team zullen me altijd bijblijven!”

“Teamwerk van de bovenste plank”

Artsen van alle disciplines gaven de voorbije weken en maanden samen met de verpleegkundigen en alle andere medewerkers het beste van zichzelf. Enkele artsen laten we hier graag kort aan het woord.

Van de ene week op de andere moesten we het oncologisch dagziekenhuis anders organiseren. **Dankzij alle artsen, paramedici én de collega's van de apotheek slaagden we daarin.** Op de oncologische afdeling ging alles zijn gewone gang, al viel het de patiënten heel zwaar dat ze geen bezoek konden krijgen.

Het was voor ons allemaal een aanpassing om dezelfde betrokken zorg te geven zonder lichamelijk contact. Een schouderklopje of iemands hand vasthouden, kon plots niet meer. Toch bleven we de patiënten nabij. **Het mooiste compliment kwam van een jonge patiënte die na vijf maanden behandeling voor haar laatste chemosessie kwam.** Ze had voor het hele team een geluksbrenger geknutseld als dank voor onze betrokkenheid en steun. Gewoonlijk liet ze zich vergezellen door een vriend of een vriendin. Maar dat kon nu niet meer. We waren er als team in geslaagd haar verdriet daarover te doen vergeten, zei ze. Lang geleden dat ik de verpleegkundigen zo heb zien glunderen.

Dr. Greet Huygh, mee in naam van de dienst Oncologie

Heel die coronacrisis is natuurlijk niet prettig, maar gek genoeg brengt de crisis ons wel dicht bij elkaar. **Dat we er als team samen voor gaan, maakt me gelukkig. Ik ben erg fier op onze medewerkers.** Allemaal zetten ze zich creatief en flexibel in op de eigen afdeling, maar ook in de triage, op de dienst Spoedgevallen, in de medische taskforce enzovoort.

Ik ben fier op het ziekenhuis dat alles uitstekend georganiseerd heeft met aandacht voor topzorg, voor een maximale betrokkenheid van de familie én voor de veiligheid van het personeel. **Mijn grootste respect voor de verpleegkundigen en alle medewerkers op de covid-afdelingen, de spoedartsen, pneumologen en intensivisten.** Zij zijn de helden die applaus verdienen.

Dr. Frank Nobels, mee in naam van de dienst Endocrinologie

Beeldbellen biedt een oplossing als gewone consultaties niet kunnen doorgaan. Patiënten zijn zeer dankbaar om hun dokter te horen. **De meest ontroerende reactie kreeg ik van een dame met een beginnende ziekte van Alzheimer.** ‘Pas toch alstublieft goed op uzelf hé, dokter,’ drukte ze me op het hart.

Het is mee door dat soort dankbare en bezorgde reacties dat ik me heb aangemeld om mee te werken op de triage in de covidzone op de dienst Spoedgevallen. Ik werd er warm onthaald door de collega's. **Het had iets uitdagends om eens uit mijn comfortzone te treden.** De goed uitgewerkte leidraad van de pneumologen was een uitstekend hulpmiddel. Hopelijk krijgen we deze crisis snel helemaal onder controle. Aan het teamwerk in het OLV Ziekenhuis zal het alvast niet liggen.

Dr. Gert Cypers, mee in naam van de dienst Neurologie

Toen de covidstorm volle kracht losbarstte en pneumologen in het ziekenhuis overnachtten en meer dan acht uur na elkaar in een marsmannetjespak toerden op de covidafdelingen, wou ik mijn steentje bijdragen. Niet dat mijn pneumoskills zo uitstekend zijn, maar ik heb ooit wachtdiensten interne geneeskunde gedaan, zodus... **Ik bood me aan en met een klein hartje liet ik me op 30 maart op sleeptouw nemen voor een uitgebreide zaalronde en een deftige briefing.** Dr. Stéphanie Detailleur werd mijn compagnon de route voor die hele week.

Het was een week om nooit te vergeten. **De warme collegialiteit verraste me elke dag opnieuw.** We werkten hard, maar er was ook plaats voor humor. Toch heeft die week er bij me ingehakt. Dat we patiënten en hun familieleden niet de optimale steun konden geven zoals we gewoon zijn te doen, vond ik heel moeilijk. Gelukkig was er het palliatief support team, dat een klein wereldwonder realiseerde via Skype en door foto's te nemen voor de families. **Een ongelooflijke pluim voor iedereen!**

Dr. Veerle Casneuf, mee in naam van de dienst Gastro-enterologie

Op de covidafdelingen werd verpleegkundig personeel in een mum van tijd 'herschould' tot pneumoverpleegkundigen.

Ze hebben onder stresserende omstandigheden fantastisch werk geleverd.

Deze verpleegkundigen zijn mijn helden. Hoed af ook voor alle collega-artsen van andere diensten die uit hun comfortzone traden en bijsprongen op de covidafdelingen. Of die, zoals de gerieters, een eigencovidunit openden op hun afdeling. **Een pluim ook voor het team ziekenhuishygiëne, dat van in het begin van de crisis sterk inzette op het juiste gebruik van het persoonlijk beschermingsmateriaal.** Niemand kwam de covidzone binnen zonder doorgedreven training. Het is zeker één van de verklaringen waarom we in ons ziekenhuis zo weinig besmettingen onder het personeel hadden.

Dr. Piet Vercauter, mee in naam van de dienst Pneumologie

De eerste weken van de coronacrisis waren de meest bizarre uit mijn loopbaan. Terwijl collega's dag en nacht in de weer waren, viel bij ons de grootste rust over onze dienst die ik ooit meegemaakt heb. Het werd akelig stil in het ziekenhuis. **In plaats van 120 patiënten op een week, waren het er plots maar 25 meer.** Midden in het ski-seizoen dan nog.

Maar wat ik het meest zal onthouden uit deze hele periode, is de enorme solidariteit die ik ervaren heb. **Flexibiliteit en samenwerking zijn nooit zo evident geweest.** Verpleegkundigen van het operatiekwartier zie ik plots opduiken in coviduitrusting terwijl ze patiënten begeleiden. De ergotherapeute meet 's morgens mijn lichaamstemperatuur. En de fysische geneesheren lopen mee wacht op de dienst Spoedgevallen. **Teamwerk van de bovenste plank!**

Dr. Tom Peeters, mee in naam van de dienst Orthopedie

Bedankt
voor alle steun!

